RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 66.664 van 10 juni 1997
in de zaak A. 73.451/IV-16.542.

In zake : de gemeente MEISE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkomende partij :

Greta VAN MALDEREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. OOSTVOGELS, W. VAN LANDUYT en vennoten,
kantoor houdende te DILBEEK,
Eikelenberg 20.

D E R A A D V A N S T A T E, IVe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente MEISE op 4 maart 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 17 januari 1997 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden tot vernietiging van twee beslissingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise, de eerste genomen op 9 september 1996 en strekkende tot reorganisatie van de gemeentelijke diensten, de tweede genomen op 25 november 1996 en strekkende tot de vaststelling van de "opdrachten/functieomschrijving Greta van Malderen";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 april 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. OOSTVOGELS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat Greta VAN MALDEREN met een verzoekschrift van 24 maart 1997 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 8 februari 1995 besluit het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise tot een reorganisatie van de gemeentelijke diensten, onder meer tot de overplaatsing van Greta VAN MALDEREN, bestuurschef, van de dienst Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu naar "de technische dienst en werkgelegenheid". Voor de vrijgekomen functie wordt Gerda DE SMEDT, een opsteller tewerkgesteld op het secretariaat, aangewezen. In de aanhef van de beslissing wordt aangehaald dat "in het kader van de krachtlijnen voor een beter personeelsbeleid, een studie wordt gemaakt, welke o.a. bestaat uit een personeelsbehoeftenplan, een personeelskader, een organogram, een evaluatiesysteem en functiebeschrijvingen", dat "sommige diensten op korte termijn dienen georganiseerd te worden, o.a. dienst sport, dienst bevolking, dienst ROL, dienst kultuur en technische dienst" en "dat een verbetering van de openbare dienstverlening wordt nagestreefd".

1.2. De tussenkomende partij Greta VAN MALDEREN dient op 24 april 1996 klacht in bij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant. Zij maakt melding van de taken die zij in haar nieuwe functie moet vervullen, deelt mede dat de gemeente haar nog geen antwoord heeft verstrekt op haar vraag naar een duidelijke functieomschrijving en stelt zich het slachtoffer te voelen van een verdoken tuchtmaatregel.

Het college van burgemeester en schepenen besluit op 28 mei 1996 aan het provinciebestuur te melden dat de beslissing van 8 februari 1995 "als algemeen principe de reorganisatie (betrof) van ver-

schillende diensten, welke kaderen in de opstelling van het personeelsbehoeftenplan" en dat de maatregel tegenover de tussenkomende partij als een ordemaatregel moet gezien worden "nl. een verwijdering in het belang van de dienst", terwijl "de mogelijkheid blijft bestaan dat zij nog van dienst moet veranderen, gezien haar inzet eerder onvoldoende is".

Op 17 juli 1996 schorst de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de beslissing van 8 februari 1995. Hij stelt vast dat het om een individuele bestuurshandeling gaat waarop de wet van 29 juli 1991 van toepassing is, dat de tussenkomende partij zich erover beklaagt dat de beslissing een verdoken tuchtmaatregel is, en dat de beslissing "inderdaad onvoldoende melding maakt van de juridische en feitelijke overwegingen die de betrokken beslissing zouden kunnen dragen". Een tweede motief wordt geput uit de vaststelling dat de tussenkomende partij ook naar het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, een v.z.w., wordt overgeplaatst waardoor de wet van 24 juli 1987 geschonden wordt.

Op 12 augustus 1996 trekt het college van burgemeester en schepenen het besluit van 8 februari 1995 in. Het blijkt evenwel niet dat de feitelijke toestand zoals die bestond vóór 8 februari 1995 hersteld wordt.

1.3. Het schepencollege treft op 9 september 1996 een nieuw besluit met betrekking tot de reorganisatie van de gemeentelijke diensten. Het besluit nu onder meer Gerda DE SMEDT te belasten met de leiding van de dienst Stedebouw en Ruimtelijke Ordening, en de tussenkomende partij "vanaf heden in eerste instantie (te belasten) met de ondersteuning van het tewerkstellingsbeleid". De motivering van het besluit komt hierop neer dat er "voldoende redenen bestaan" om de toestand die ten gevolge van het besluit van 8 februari 1995 geschapen is "te behouden".

Ook deze beslissing van 9 september 1996 wordt, na een nieuwe klacht van de tussenkomende partij en nadat het college van burgemeester en schepenen in een beslissing van 30 september 1996 bevestigd heeft dat de beslissing "kadert in de doelstellingen van het personeelsbehoeftenplan" door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant geschorst, met een beslissing van 25 oktober 1996. Er wordt overwogen enerzijds dat de beslissing wel voldoende duidelijk uiteenzet waarom tot een reorganisatie van de gemeentelijke diensten wordt overgegaan en waarom een aantal personen een nieuwe affectatie krijgen maar anderzijds dat de tussenkomende partij terecht opmerkt dat de beslissing geen duidelijke functieomschrijving geeft van de functie waarin zij geaffecteerd wordt, hoewel dit nochtans, in het kader van de noodzakelijke evaluatie van de personeelsleden, opgenomen in de gemeenschappelijke krachtlijnen voor een samenhangend personeelsbeleid in de lokale en regionale besturen, van cruciaal belang is.

1.4.1. Het college van burgemeester en schepenen besluit dan op 25 november 1996 zijn besluit van 9 september 1996 op te heffen in zoverre het Greta VAN MALDEREN betreft en het voor het overige te handhaven.

1.4.2. In een afzonderlijk besluit van dezelfde dag keurt het schepencollege de "functiebeschrijving van administratief hoofdmedewerker(ster) tewerkstelling/middenstand/verzekeringen" goed. Blijkens de voorafgaande overwegingen heeft die beslissing uitsluitend tot doel de situatie van Greta VAN MALDEREN te regelen.

Naast de basisopdracht -het "organiseren en uitbouwen van de dienst tewerkstelling/middenstand/verzekeringen"- bevat de opdracht ook volgende "verruimende bepalingen" : "Springt op vraag van de gemeentesecretaris bij in de activiteiten van collega’s van al dan niet andere gemeentelijke diensten teneinde de continuïteit

in de dienstverlening op een kwalitatief hoogstaande wijze te verzekeren".

1.5. Op 17 januari 1997 besluit de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, met de beslissing waarvan thans de schorsing gevorderd wordt, de collegebesluiten van 9 september 1996 houdende reorganisatie van de diensten en van 25 november 1996 houdende vaststelling van de "opdrachten/functieomschrijving van Greta VAN MALDEREN" te vernietigen. De wezenlijke motieven van de vernietiging worden hierna overgenomen :

> "Overwegende dat de oorsprong van dit dossier te vinden is in het besluit van het schepencollege dd. 8 februari 1995 betreffende een reorganisatie van de diensten en waarbij ondermeer mevrouw Greta VAN MALDEREN werd overgeplaatst van de dienst ruimtelijke ordening en leefmilieu naar de technische dienst en werkgelegenheid, en mevrouw Gerda DE SMEDT werd overgeplaatst van het secretariaat naar de dienst ruimtelijke ordening en leefmilieu en grondbeleid;
>
> Overwegende dat op 24 april 1996 mevrouw G. VAN MALDEREN een klachtbrief heeft gestuurd naar de heer gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant waarin zij erover klaagt dat zij tegen haar gedwongen overplaatsing reeds een jaar voordien geprotesteerd had bij het gemeentebestuur, maar dat zij op haar klachtbrief van 5 juni 1995, gericht aan de leden van het schepencollege en aan de heer gemeentesecretaris, nog steeds geen antwoord had gekregen;
>
> Overwegende dat in de bovenvermelde klachtbrief aan de heer provinciegouverneur de klaagster erop wijst dat haar verwijdering uit de dienst ruimtelijke ordening en leefmilieu, na 22 jaar praktijk in de stedebouwmaterie, een verdoken tuchtmaatregel is, dat haar nieuwe taakomschrijving onduidelijk is, en taken bevat die niet overeenstemmen met de normale taak van een bestuurschef, of eventueel zelfs niet toegelaten zijn;
>
> Overwegende dat de heer provinciegouverneur het gemeentebestuur van Meise vervolgens om uitleg heeft verzocht en dat het antwoord van het gemeentebestuur geleid heeft tot het besluit van 17 juli 1996 waarbij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de uitvoering schorst van de beslissing van 8 februari 1995 van het college van burgemeester en schepenen van Meise houdende reorganisatie van de gemeentelijke diensten; dat de heer provinciegouverneur heeft

vastgesteld dat de betwiste beslissing van 8 februari 1995 onvoldoende melding maakt van de juridische en feitelijke overwegingen, die de betrokken beslissing zouden kunnen dragen en de beschuldiging van willekeur zouden hebben kunnen weerleggen; dat bovendien de heer provinciegouverneur heeft vastgesteld dat de klaagster in feite zelfs niet overgeplaatst werd naar een andere gemeentelijke dienst, maar naar het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, dat als v.z.w. een eigen rechtspersoonlijkheid bezit; dat deze terbeschikkingstelling van een werknemer in strijd is met de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers; dat het gemeentebestuur van Meise uiteraard niet erkend is als uitzendbureau, en ook geen andere rechten kan laten gelden om ambtenaren of andere werknemers ter beschikking te stellen van gebruikers;

Overwegende dat volgens mededeling vanwege de klaagster het schepencollege het geschorste besluit van 8 februari 1995 op 12 augustus 1996 zou hebben ingetrokken; dat de heer provinciegouverneur deze bewering overneemt in zijn bovenvermeld schorsingsbesluit van 25 oktober 1996; dat een intrekking dus een schrapping met terugwerkende kracht van de overplaatsingen zoals voorzien in het besluit van 8 februari 1995 zou hebben betekend; dat in het ons voorgelegde dossier er echter geen spoor te vinden is van een intrekking, niet op 12 augustus 1996, niet op een andere datum, integendeel; dat uit het overwegend gedeelte van het collegebesluit van 9 september 1996 (en dat dus op 25/10/96 in zijn uitvoering geschorst werd, en op 25/11/96 gehandhaafd), zeer duidelijk blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van Meise het bovenvermelde schorsingsbesluit van de heer provinciegouverneur van 17 juli 1996 gewoon negeert, en ook geen rekening houdt met de voorgeschreven procedure volgens het van kracht zijnde toezichtsdecreet;

Overwegende dat in het besluit van 9 september 1996 een postfactum motivering wordt aangedragen ter verklaring van de bruuske dienstverplaatsingen naar aanleiding van het collegebesluit van 8 februari 1995; dat dit besluit intussen echter uit het rechtsverkeer verdwenen is, bij gebrek aan een rechtsgeldig gemotiveerd handhavingsbesluit volgens de bepalingen van het toezichtsdecreet;

Overwegende dat voor de motivering van de intussen niet meer uitvoerbare beslissing van 8 februari 1995, op 9 september 1996 vooral wordt verwezen naar het nadien opgestelde personeelsbehoeftenplan, in het kader van de algemene weddeschaalherziening, waarvoor de personeelsformatie moet herzien worden op basis van een behoeftenstudie; dat de nieuwe personeelsformatie en het bijhorende behoeftenplan tot nu toe noch

door de gemeenteraad noch door de bevoegde minister werden goedgekeurd en dat het dus voorbarig is als het college nu reeds besluiten neemt die een nadrukkelijke uitvoering zijn van delen van een nog niet goedgekeurd dossier; dat bovendien in september 1996 een beslissing van februari 1995 rechtvaardigen met elementen uit een dossier dat begin 1995 nog moest worden samengesteld, een wel zeer merkwaardige opvatting weergeeft van het begrip behoorlijk bestuur;

Overwegende dat moet worden vastgesteld dat na bijna twee jaar nog steeds niet duidelijk is of en op welke wijze het college een klacht, tegen wat werd aangevoeld als een blijk van willekeur en/of niet-reglementaire sanctie, heeft behandeld; dat het nog steeds niet duidelijk is waarom een bestuurschef met meer dan twintig jaar dienst plots moest verwijderd worden ten voordele van een opsteller zonder enige ervaring in deze materie; dat de verwijzing naar het nadien tot stand gekomen ontwerp-behoeftenplan, niet alleen een uitleg post-factum is, maar bovendien mankloopt, vermits in de versie die ons daarvan bekend is, er voor de dienst ruimtelijke ordening in de toekomst zelfs een bestuurssecretaris als dienst-hoofd beoogd wordt, met als argument de te grote techniciteit van deze dossiers;

Overwegende dat in het besluit van 25 november 1996 waarbij de zogenaamde functiebeschrijving van mevrouw VAN MALDEREN door het college werd goedgekeurd, in de overwegingen persoonlijke opmerkingen en beschuldigingen staan, die, als ze kunnen worden bewezen, eventueel thuishoren in een reglementair tuchtdossier, maar hier alleszins misplaatst zijn;

Overwegende dat deze zogenaamde functiebeschrijving nog altijd gedeeltelijk onduidelijk blijft; dat voor de functiebenaming reeds de terminologie gebruikt wordt van de nog niet goedgekeurde en niet definitief opgestelde nieuwe formatie; dat er sprake is van het hoofdzakelijk organiseren en uitvoeren van taken van de dienst werkgelegenheid, terwijl niet duidelijk is of deze dienst bestaat, of het tewerkstellingsbeleid toch nog een onderdeel is van een andere dienst, binnen welk hiërarchisch verband betrokkene voortaan zal functioneren, welke de andere medewerkers zijn van deze dienst, enz.; dat onder de hoofding verruimende bepalingen een zin werd opgenomen die opnieuw tot de grootste verwarring kan aanleiding geven nl. ’Springt op vraag van de gemeentesecretaris bij in de activiteiten van collega’s van al dan niet andere gemeentelijke diensten teneinde de continuïteit in de dienstverlening op een kwalitatief hoogstaande wijze te verzekeren.’; dat het niet duidelijk is wat hier precies bedoeld wordt; dat de zin zo kan gelezen worden dat het toch weer gaat over het ter beschikking stellen aan niet-gemeentelijke

diensten, alsof er nooit een schorsingsbesluit van de heer provinciegouverneur van 17 juli 1996 is geweest;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen met zijn handelwijze op 9 september 1996 en op 25 november 1996 impliciet het bovenvermelde schorsingsbesluit van de heer provinciegouverneur van 17 juli 1996 en de juridische gevolgen ervan naast zich neerlegt, en bovendien geen rekening houdt met de bevoegdheid van de gemeenteraad de nieuwe structuur en samenstelling van de personeelsformatie goed te keuren vooraleer het college aan de uitvoering van onderdelen ervan begint;

Overwegende dat de handelwijze van het college van burgemeester en schepenen van Meise strijdig is met de wet, en met de beginselen van een behoorlijk bestuur, en derhalve het algemeen belang schendt";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 30, §§ 3 en 5, van het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten, van artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht en dat zij het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke grondslag aan de orde stelt; dat zij vooreerst uiteenzet dat het bestreden besluit de beslissing van 9 september 1996 van het college van burgemeester en schepenen vernietigt om reden dat het dossier geen spoor bevat van de intrekking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 8 februari 1995, om reden dat die beslissing de schorsingsbeslissing van 17 juli 1996 van de gouverneur "gewoon negeert" en een post-factum motivering bevat voor de plotse overplaatsing van de tussenkomende partij zoals die gebeurd was met de collegebeslissing van 8 februari 1995, terwijl die vaststellingen feitelijk onjuist zijn, terwijl zij niet de grondslag kunnen vormen voor een vernietigingsbesluit of terwijl zij zeker niet op afdoende wijze motiveren waarom de vernietigingsbeslissing moest worden genomen; dat zij vervolgens uiteenzet dat het bestreden besluit het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 25 november 1996 vernietigt om reden dat er in de

overwegingen persoonlijke opmerkingen aan het adres van Greta VAN MALDEREN zouden staan terwijl die vaststellingen geen vernietigingsbesluit vermogen te dragen; dat zij tenslotte uiteenzet dat het bestreden besluit de twee collegebeslissingen vernietigt omdat geen rekening gehouden is met de motieven van het schorsingsbesluit van 17 juli 1996 van de gouverneur, omdat de beslissingen vooruitlopen op de beslissing van de gemeenteraad betreffende de nieuwe structuur van de gemeentediensten en de personeelsformatie zodat zij strijdig zijn met de wet en "derhalve het algemeen belang" schenden, terwijl het tegenstrijdig en onbegrijpelijk is te stellen dat de schending van de wet "derhalve" het algemeen belang schaadt en terwijl het feitelijk onjuist is te stellen dat wordt vooruitgelopen op beslissingen waaromtrent alleen de gemeenteraad bevoegd is en dat de gemeente geen rekening gehouden zou hebben met de juridische gevolgen van het schorsingsbesluit van 17 juli 1996;

Overwegende dat de verzoekende partij ter adstructie van het middel stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een aantal vergissingen begaan heeft: het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 8 februari 1995 is uitdrukkelijk ingetrokken, met name door een beslissing van 12 augustus 1996, en het niet voorleggen van die intrekkingsbeslissing aan de verwerende partij kan niet tegen haar worden ingeroepen; het besluit van 9 september 1996 bevat helemaal geen post-factum motivering en is ook geen beslissing die retroactief de toestand van de tussenkomende partij regelt, want er kan moeilijk aan de gemeente ten kwade worden geduid dat zij een "werkbare personeelsbezetting handhaaft", zeker wanneer die personeelsbezetting haar nut bewezen heeft doordat de tussenkomende partij slechts zeer laattijdig bezwaar tegen de op 8 februari 1995 geregelde situatie ingediend heeft; de beslissing van 9 september 1996 moet op haar eigen merites beoordeeld worden, zij kaderde in het

personeelsbehoeftenplan dat bestond, waarop het bestuur kon steunen en dat door de gouverneur zelf in zijn schorsingsbesluit van 25 oktober 1996 aanvaard was als basis voor de opdrachten die aan de tussenkomende partij gegeven konden worden; het vernietigingsbesluit is onbegrijpelijk waar het de gemeente verwijt "bijna twee jaar" een klacht van een personeelslid niet te hebben behandeld; het college is niet vooruitgelopen op een beslissing waaromtrent alleen de gemeenteraad bevoegdheid bezit, want de organisatie van de gemeentelijke diensten en de dienstaanwijzingen vinden geen rechtstreekse grondslag in een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de gemeenteraad behoort, te weten de vaststelling van de personeelsformatie;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending van de gemeentelijke autonomie, van artikel 30, §§ 3 en 5, van het toezichtsdecreet van 28 april 1993, van de motiveringswet en van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, doordat de bestreden beslissing een beslissing van de gemeente met betrekking tot de organisatie van de dienst vernietigt op grond van weinig preciese en feitelijk onjuiste redenen, die daarenboven hun grondslag vinden in het individueel belang van één personeelslid maar die toch zonder meer worden gekwalificeerd als strijdig met de wet en "derhalve" met het algemeen belang zonder dat het laatstgenoemd begrip gepreciseerd wordt, terwijl de "vernietigingscensuur" van de toezichthoudende overheid beperkend uitgelegd moet worden zodat zij enkel aanvaard kan worden wanneer voldoende precies omschreven wordt welke wetsbepalingen of welke aspecten van het algemeen belang daadwerkelijk geschonden worden; dat zij in de toelichting aanvoert dat de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid om wegens "schending van het algemeen belang" beslissingen van aan toezicht onderworpen bestuursorganen te vernietigen "geen ongebreidelde censuur (...) mogelijk maakt", dat "met een beroep op de

schending van het algemeen belang niet het belang van één personeelslid (mag) worden behartigd" zodat een beslissing met betrekking tot zo een personeelslid enkel vernietigd mag worden wanneer die beslissing onwettig is en wanneer duidelijk wordt aangetoond welke wetsbepaling het bestuur geschonden heeft;

3.1. Overwegende dat de opmerkingen van de verwerende partij ten aanzien van het eerste middel als volgt samengevat kunnen worden: dat er geen beslissing tot intrekking van het collegebesluit van 8 februari 1995 in het dossier terug te vinden is, is niet meer dan een vaststelling; in elk geval blijkt uit de beslissing van 9 september 1996 dat de overplaatsingen, als beslist op 8 februari 1995, behouden zijn; de vernietiging van de beslissing van 25 november 1996 steunt op nog andere motieven dan die welke de verzoekende partij bekritiseert, inzonderheid de vaststelling dat de functieomschrijving van de tussenkomende partij onduidelijk blijft ook waar zij teruggrijpt naar de nog niet definitief goedgekeurde personeelsformatie en de vaststelling dat de opdracht om "op vraag van de gemeentesecretaris bij te springen in de activiteiten van collega's van al dan niet andere gemeentelijke diensten" onduidelijk is; daarenboven is er niets onregelmatigs aan het in aanmerking nemen van de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het algemeen belang, want de decreetgever is bewust afgeweken van de opvatting dat de schending van het algemeen belang louter betrekking had op de verenigbaarheid van de beslissing met een hoger belang dan dat van de gemeente; de beslissing van het schepencollege van 30 september 1996 stelt uitdrukkelijk dat de beslissing van 9 september 1996 "kadert in de doelstellingen van het personeelsbehoeftenplan" en dit ontkracht de stelling van de verzoekende partij, dat de beslissing van 9 september 1996 niet de anticipatieve uitvoering van de beslissing van de gemeenteraad dienaangaande zal nemen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede middel opmerkt dat de verplichting om de wet te eerbiedigen geen beperking inhoudt van de gemeentelijke autonomie, dat de gemeente in het geval van Greta VAN MALDEREN een beslissing genomen heeft die geen pertinente motivering bevat, dat de gemeente op het ogenblik dat zij vaststelt dat in rechte geen tuchtmaatregel tegen een personeelslid meer genomen kan worden ook geen maatregel mag nemen die hetzelfde feitelijk resultaat heeft, dat de gemeente post factum rechtens irrelevante redenen ingeroepen heeft om te bestendigen wat onwettig in stand was gehouden;

4. Overwegende dat de tussenkomende partij met betrekking tot het eerste middel opmerkt dat de verzoekende partij onder het mom van een verandering van opdrachten in werkelijkheid en zonder daarvoor een deugdelijke reden te hebben een disciplinaire maatregel getroffen heeft; dat zij tegen het tweede middel inbrengt dat de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd is en dat de gemeente wel degelijk het algemeen belang geschonden heeft vermits de onduidelijke taakomschrijving zowel haarzelf als de inwoners in het ongewisse laat;

5. Overwegende dat het bestreden vernietigingsbesluit in wezen steunt op een dubbel motief: een eerste motief dat de verzoekende partij, toen zij op 9 september en 25 november 1996 besloot de gemeentelijke administratie te reorganiseren en de tussenkomende partij met nieuwe opdrachten belastte, ingegaan is tegen en de gevolgen miskend heeft van het schorsingsbesluit van 17 juli 1996 van de provinciegouverneur, waarin de reorganisatie van de gemeentelijke diensten waartoe besloten was op 8 februari 1995 onwettig werd geacht onder meer omdat in het besluit zelf niet duidelijk uiteengezet was waarom de tussenkomende partij naar de technische dienst werd overgeplaatst, een tweede motief

dat het college van burgemeester en schepenen bij het vaststellen van de functieomschrijving van de tussenkomende partij vooruitgelopen is op de door de gemeenteraad nog te nemen beslissingen om de structuur van het bestuur en de samenstelling van de personeelsformatie goed te keuren; dat de bestreden beslissing die onregelmatigheden uiteindelijk katalogeert als strijdig met de wet en met het algemeen belang, want genomen met miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur;

5.1. Overwegende dat beide motieven, het eerste gesteund op de miskenning van het beginsel van het administratief toezicht, het tweede op de onbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen, de schending van de wet betreffen; dat zij passen in de bevoegdheid die artikel 30, § 4, van het decreet van 28 april 1993 aan de verwerende partij gegeven heeft en dat die bevoegdheid niet beperkt wordt door de vaststelling dat de gehele problematiek te herleiden is tot de feitelijke situatie van één personeelslid;

5.2. Overwegende dat het motief van de schending van het beginsel van het administratief toezicht, waarop de verwerende partij doelt waar zij verwijst naar de miskenning van de gevolgen van het schorsingsbesluit, niet ontkracht wordt door de vaststelling dat het college van burgemeester en schepenen zijn beslissing van 8 februari 1995, die door de gouverneur geschorst was, op 12 augustus 1996 ingetrokken heeft; dat immers de intrekkingsbeslissing niets meer blijkt geweest te zijn dan een zuiver vormelijk tenietdoen van de beslissing van 8 februari 1995, uitgelokt door het schorsingsbesluit van 17 juli 1996, maar dat zij niet gevolgd is door een herstel van de feitelijke situatie zoals die bestond vóór 8 februari 1995; dat daarenboven het college van burgemeester en schepenen in zijn beslissing van 9 september 1996 uitdrukkelijk overweegt dat er "voldoende redenen bestaan om deze (dat wil zeggen de

toestand geschapen door de beslissing van 8 februari 1995) toestand te behouden" waarmee het zich precies op de door de gouverneur onwettig bevonden toestand beroept om de verandering der dienstaanwijzingen te rechtvaardigen; dat tenslotte het schepencollege, door de "verruimende bepalingen" waarmee het de opdrachten van de tussenkomende partij in de beslissing van 25 november 1996 vastgesteld heeft, voor zichzelf de mogelijkheid geschapen heeft om de onregelmatig in het leven geroepen toestand alsnog een wettig karakter te geven; dat in die zin de verwerende partij terecht heeft kunnen stellen dat de verzoekende partij de juridische gevolgen van het schorsingsbesluit van de provinciegouverneur naast zich neer heeft gelegd;

5.3. Overwegende dat uit de verschillende beslissingen die het college van burgemeester en schepenen in deze zaak genomen heeft genoegzaam blijkt dat de beoogde reorganisatie gezien wordt in het licht van de op een behoeftenstudie gebaseerde herziening van de personeelsformatie, waarvoor alleen de gemeenteraad bevoegd is; dat, zolang de gemeenteraad terzake geen beslissing genomen heeft, het college van burgemeester en schepenen niet vermag de uitvoering ervan aan te vatten; dat, indien het college van burgemeester en schepenen mogelijk redenen kan hebben om met het oog op een betere dienstverlening de dienstaanwijzing en de bevoegdheden van het personeel te veranderen, het college te dezen precies zelf de reorganisatie situeert in de nieuwe organisatie, voor de vaststelling waarvan enkel de gemeenteraad bevoegd is; dat de bestreden beslissing derhalve terecht besloten heeft dat het schepencollege vooruitgelopen is op de beslissing van de gemeenteraad waarbij de organisatie van het bestuur wordt geregeld door middel van de vaststelling van de nieuwe personeelsformatie;

5.4. Overwegende dat de Raad van State in die omstandigheden vaststelt dat de aangevoerde middelen niet ernstig zijn;

6. Overwegende dat het indienen van het verzoekschrift tot tussenkomst in het administratief kort geding vóór 1 april 1997 geen aanleiding geeft tot de heffing van enig recht; dat het recht van drieduizend frank dat de tussenkomende partij heeft gekweten door het aanbrengen van fiscale zegels op het verzoekschrift haar kan worden terugbetaald,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Greta VAN MALDEREN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 3</u>.

Het recht van drieduizend frank dat Greta VAN MALDEREN heeft gekweten door het aanbrengen van fiscale zegels op het verzoekschrift tot tussenkomst wordt haar terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juni 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **J. BORRET.**